

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Novogrške bajke.

(Poslovenil Radovan)

I.

Sinaha.

Bilo je meseca maja, ko je lepi Kostandas zasadil drevesa na svojem vrtu; maja meseca je bilo tudi, ko si je vzel ženo in v maji dobil je tudi ukaz, da mora v vojno.

„Kostandas, mili soprog“, rekla je mlada soproga njegova. „Ti odhajaš in pustiš mene, nesrečnico, samo!“

„Mila družica“, odvrnil jej je Kostandas, „pustim te najprej v varstvu božjem, potem v varstvu svetnikov in naposled v varstvu ljubljene matere moje.“

Kostandas še ni bil dve milj daleč, ko je njegova mati mlado ženo posadila na visok stol in jej krasne, zlate kite do korenine odrezala.

Potem prišla je revico za roko in jej rekla:

„Vidiš li tamkaj-le goro, katere teme je s snegom pokrito? Tam bode v bodoče bivališče tvoje. Tamkaj bodeš moje črede pasla in jim volno strigla.“

Dala jej je potem nekaj garjevih ovac in koz, na pol steklega psa in tri plesnive hlebčke kruha.

Mlada žena podala se je jokaje na pot, šla jokaje v reber in ondu pasla svojo čredo.

Nekoč, ko je bila šla s čredo v dolino k studencu, prišel je jezdec po cesti.

„Čuvaj te Bog, ovčarica!“ rekel je proti njej.

„Vodi te Bog!“ rekla je proti njemu.

„Povej mi, ovčarica, čegave so te ovce in koze?“

„Gospod, ovcam gospoduje nesreča, kozam pa kletev.“

„In kdo si ti, uboga ovčarica, ki si tako mila in tako objokana?“

„Ah, gospod, uboga ovčarica je soproga lepega Kostandasa, ki je odšel na vojno.“

Ta hip izpodbodel je jezdec konja svojega in se ustavil pred znano mu hišo.

„Bog s teboj mati moja!“

„Dobro došel, sinko moj!“

„Mati, kje je moja žena?“

„Sinko moj, tvoja žena je mrtva; precej časa je že odkar je umrla.“

„Mati pelji me na njen grob, da bodem ondu jokal za njo in da jej nesem voščenih sveč in kadila.“

„Sinko moj, grob njen je tako trava zarasla, da ga ni moči najti.“

„Mati, ako moja žena živi, kakšno kazen zaslužiš ti?“

„Sinko moj, ako tvoja žena živi, odsekaj mi glavo.“ Izpodbodel je konja in jahal v dolino; konj je upognil kolena in lepa ovčarica sedla je nanj.

„Mati, tu je moja žena.“

„Sinko moj, pusti mi življenje in jaz jej bodem dekla.“

„Mati,“ rekla je sinaha, nič se ne boj, jaz sem tvoja dekla in te bodem tudi v prihodnje ubogala.“

II.

Areti.

Pod svojega dvorca verando, od koder se je videlo na gore, sedela je princesinja Areti in vezla.

„Ah,“ rekla je sama k sebi, „oni naj se za svoje življenje boje, ki se pred groznico in kugo tresejo; jaz se ne bojim smrti: saj sem nevesta princa Babilonskega, čegar roka zmaje davi in čegar strelam niti krilati lev ne odide.“

To čula je smrt in jezila se. Še tisti dan premenila se je v majhno črno in žolto kačo, katera je zlezla v lepe princezinje odpeti nedre, da bi jo pičila. Pičila jo je v prsi na desni in na levi strani in v prst, na katerem je imela zaročni prstan.

Poklicali so dvanajst imenitnih zdravnikov in prvi je dejal:

„Jako zanimiv slučaj!“

Drugi je rekel:

„Saj sem že naprej pravil.“

Tretji pa je rekel:

„Hm! Hm!“

Ostali majali so z glavami.

Princesinje mati pa je rekla:

„Ustani, drago dete moje, tvoj ženin pride danes.“

„Ah, mati, ne morem več ustati,“ vzdihnila je Areti, „za mene je vse preč.“

„A, kadar pride moj ženin, daj mizo pokriti, kakor ima on rad in nikar mu ne povej, da sem mrtva, dokler se ni z jedjo in pijačo okrepcal.“

Ko je lepa princesinja to izrekla, zatisnila je oči in umrla.

Zavili so jo v poročno obleko, v jedni roki držala je z biseri nakinčeno razpelo, v drugi pa vejico rožmarina, zjutraj rano odlomljeno. Trideset služkinj jokalo je okolu postelje, v znožji pa je njena častljiva mati s svojimi kitami brisala prah. In prišel je mladi princ Babilonski s svojim spremstvom na bogato opravljenih konjih s cimballi in piščalkami in trideset belih mul prineslo je najdragoceneja darila krasni nevesti.

In usel se je k bogato obloženi in okrašeni mizi. Zdajci pa se mu je potegnil oblak pred oči in rekel je:

„Čaša je tu in rujno vino v njej, a ni ga venca okolu nje in glej, tu v steklu celo škrbina. Kaj neki to pomeni? In zdaj začul je znotraj duhovnike, ki so molili mrliču.“

In stopil je k staremu duhovniku rekoč:

„Mož večne resnice, ali je mrtvec v hiši? Ali je to moje neveste mati, ali njena najmlajša strina, katero je tako ljubila?“

„Ne tvoje neveste mati in tudi ne njena mlada strina“, odvrnil je duhovnik rahlo, „tvoja nevesta je umrla.“

„Dobri duhovnik“ rekel je princ „ki si mi razkril vso resnico, daj jej sedaj izkopati še grob, a zelo dolg in jako širok mora biti, grob za dva“. In potegnil je bodalice in zabol se v srce.

Jedna mogila krije oba. Iz mladega moža srca vzrasla je cipresa, iz srca neveste pa divna roža. Kadar sever piha, pripogiba se cipresa k roži, kadar veje rahli jug, pa roža k cipresi in ljudje ki to vidijo, rekajo:

„Vidite nesrečno dvojico! Bog ni hotel, da bi se bila v življenji objela, sedaj se poljubljata v smrti.“

Na Krakovskem nasipu.

„Srečne oči, da Vas zopet vidim!“ — Naj gredo naj! Immer die alte Leier! Človek nema miru. Kar brez sape sem že. „Denkens Ihnen! Dr. Gregorič je že kar „epidemisch“, tako roji okolu.“

„Seveda, on dela za Kalana in Črešnjarja?“

— No, pa kako! Dass ich Ihnen sag: Moja prijateljica mi je pravila, kako jo je l. 1886. zdravil. Also,

prišel je k njej, preiskaval jo, kar zagledal škapulir na vratu. „Kaj pa ta neumnost, to je za trcijalke. Moja prijateljica pa „nicht faul“ se mu odreže: To je pri nas že tako, tako je tudi prav. Dr. Gregorič pa je rekel: E kaj to? Jaz ne grem nikoli v cerkev. Mesto v cerkev grem na Rožnik, pa je ravno taka, „andoh t“

„Kaj mi ne povedo? Zdaj pa je ves drugačen. Zda, pa je baje strašno bogaboječ!“

— Boga boječ! Saj v cerkev ne hodi, le s kapelani se malo „untergolta“.

„Kaj pa vender misli?“

— I, kaj? Župan bi bil rad. Vedó, on je sedaj politiš postal. Pa si misli, „wenn nicht da, aber dort“.

„Kaj pa če se usede mej dvema stoloma?“

— Stoloma ne bode na škodo.

„Hi-hi hi! Ali ste poredni!“

Jaz porečem: „Se mu šika, kakor črnemu konju flika“.

„Torej dobro srečo, pa sladko kavo!“

— Tudi „meinerseits“.

Dopisi.

Iz I. (MCXXX. seja mestnega zbora). Ob 3. uri otvori župan sejo.

Prvi oglesi se svetovalec Koli:

Gospoda! Mesto naše zadela je sramota, ki ne bode izbrisana nikdar iz kronike mestne. Slednjemu je dobro znano, da je bil ob času volitev v državni zbor iztiran z volišča naš poslanec S. Srce mi utripa, sapa mi zastaja, ko se spominjam tega rabarbarizma. In kdo je to zakrivil? Da bi mi jezik ne usahnil, ko spregovorim njegovo ime — mestni svetovalec Ščinkovec. Brali smo večkrat v zgodovini, kako se je pokazal narod temu ali drugemu nehvaležnega, toda ta nehvaležnost presega vse meje.

(Govornikova stranka pritrjuje besedam njegovim s pritrkavanjem glave ob mizo.)

Ne le, da je bil poslanec naš voljen že dvakrat v deželni zbor, katera zasluga se mu ne more dosti visoko zaračunati, pazil je tudi na zdravje svoje tako, da mu bode mogoče dočakati še tretje izvolitve. Koliko pa je storil v poboljšanje stanja rudarjev! Dočim so morali rudarji prej stati pri delu, priboril je toliko rudarjem, da ima sedaj slednji pri delu „fauteuil.“

Gospoda! Danes smo tukaj, da sodimo o tem brezbož-ver-in-značajnem svetovalcu. Čeravno nismo sklepčni, ker nas ni dovolj navzočnih in čeravno je seja tajna, vender mislim, da sklep tacih mož, kaker smo mi, je neovrgljiv. Vprašanje je, kako hočemo tega brezbož-ver-in-značajnega svetovalca kaznovati. Prosim gospoda, da poveste mnenje svoje.

Odbornik T. Reven: Jaz predlagam, da se mu odreže brezbož-ver-in-značajni jezik.

(Začujejo se strašni pritrjevalni glasi.)

Svetovalec M. de Želja: Jaz mislim, da bi bilo dobro, ako se s tem še nekoliko počaka. Dobro bi bilo, da izvemo prej, je li to postavno ali ne.

Svetovalec Ser jun-ior: Jaz bi bil tudi tega mnenja. Dovolite, da predlagam jaz drugo kazen. Kakor Vam je znano, obsojen je Kalan kapelan na 14 dnij zapora. Predlagam, da ide svetovalec Ščinkovec mesto njega sedet. (Znova pritrjevalni glasi Kolijeve stranke.)

Odbornik penz. orožnik Ši. Kaj pa, če ne bode hotel? Jaz sem bral — in jaz berem mnogo. (Pitrje-

vanje) da Norimberčani neso obesili nobenega, dokler ga neso imeli.

(Klaverno pritrjevanje.)

Svetovalec Koli: Jaz vidim, da z ostro kaznijo ne bo šlo. Drug nasvet imam:

Izbacnimo tega človeka iz mestnega zastopa.

(Čujejo se strašni pritrjevalni glasi. Svetovalca M. de Želja zadela je od veselja „kap-a“ — Kolijeva.)

Odbornik K. (liberalne stranke.) Vi bi bili s svojimi preglasnimi glasi ob svojem času lahko razdejali mesto Jeriho. Vi hočete svetovalca Šinkovca izbacniti, ker je vprašal komisarja, sme li poslanec Stegnar navzoč biti pri volitvi. Sancta simplicitas! Vidi se Vam, da neste pošlah mnogo hlač strgali. Obvarovati Vas hočem blamaže. Ako hočete res kaj doseči, kar pa dvomim, torej prosite g. svetovalca, da odstopi iz mestnega zbora. To je jedina pot.

(Nasprotne stranke odborniki kimajo žalostno, kakor Doberletovi konji. Župan je zaspal.)

Svetovalec Koli: Dobro. Prosimo ga torej, da odstopi. Ste zadovoljni?

Vsi (upijejo): Dobro! Izvrstno! (Župan se vzbudi.) (Odbornik Sok vzdigne prst kvišku.)

Župan: Česa želite?

Odbornik Sok: Šel bi rad „na stran.“

Župan (slovesno): Jeli dovoljeno gospoda, da se g. odbornik Sok odstrani?

Odbornik T. Reven: Jaz mislim, da pri tako važnih sejah kakor danes, ne smeli bi dovoliti nikomur, da se odstrani.

Župan: Da ne bomo delali krivice g. Soku, prosim, da se glasuje.

(Z veliko večino dobil je Sok dovoljenje odstraniti se. Gospod Sok ide ven, toda že pri vratih začuje se bolestni „o jej!“)

Župan: Ker smo bili tako jedini o zadevi svetovalca Šinkovca, upam, da bomo tudi v drugi menj važni. Pokopališče nasuli smo že jeden meter z gramozom okolu cerkve. Prašanje je, hočemo li cerkev vzdigniti, ali pa pustimo cerkev kakor je v jami mej gramozom? Mislim, da je dovolj mest v širni Avstriji, ki so napredovala, torej bi se nikakor ne poznalo, ako jedno mesto nekoliko nazaduje. In napredek stane denar.

Svetovalec Ser jun-ior: Jaz mislim, da mi delamo kar hočemo. Ako do sedaj nenasutim mrličem ni prav, pa naj si pomagajo kam drugam, mi ne bomo več nasipali. Cerkve pa ne bomo vzdignili, temveč samo oltarje in svetnike za polovico odžagali. Tega mnenja sem jaz, Ser jun-ior.

Svetovalec M. de Želja: Jaz predlagam, da se samo svetniki odžagajo in sicer sem za odžaganje nog.

Odbornik Sok (ki je bil prišel nazaj.) Jaz sem zato, da se odžagajo glave.

Odbornik p. orožnik Š. Jaz pa, da se sploh svetniki odstranijo in se postavijo le taki „en miniature“.

Vname se huda debata. Jedni so za žaganje nog, drugi za glave. Ker ni bilo sporazumljenja, odstranili so se vsi roteč se in preklinjevaje. Običajni „Oče naš“ je pri tej seji odpadel. (Tukaj je namreč navada, da se po slednji seji moli).

Za predstoječi popis seje ne morem jamčiti, ker nesem imel stenografičnega zapisnika, toda kar sem čul, napisal sem vestno.

Dopisnik.

„Koga bode volili, ali našega ali nasprotnega kandidata?“

— „Nasprotnega. Sem že besedo dal.“

„Saj beseda ni konj.“

„Res je! Sedaj še le umejem, zakaj Vi tako lahko besede požirate.“

Kranjski dekan g. Anton Mežnarec

pokazal je dne 11. t. m. na Kranjskem pokopališču zopet svojo nestrpnost, ali vsaj veliko breztaktnost. Ko se je bilo namreč k zadnjemu počitku v hladno zemljo položilo truplo prerano zamrlega mladeniča iz velespoštovane rodovine, in so bili končani cerkveni obredi, intonirali so pevci, mej njimi prijatelji in znanci ranjcega pokojnika, mlo žalostinko. Pa jedva zadoneli so prvi akordi, zasučje se gospod dekan ostentativno na peti ter jo brzo odkuri s pokopališča, kakor da bi kedo z arovco smodil za njim. Pevci nadaljevali so svojo pesem, mnogobrojno zbrano preprosto in odlično občinstvo pa je zmajevalo z glavo ter glasno izražalo svojo nevoljo nad tako nenavadnim in odurnim postopanjem dekanovim, in je bilo tem bolj opravičeno za to, ker se je g. dekana še pred pogrebom prosilo za toliko potrpljenja, da se na grobu pokojniku zapoje kratka žalostinka. Za par trenutkov, katere bi bil g. dekan s čakanjem do konca petja zamudil, se tu pač ni šlo, in uzroki čudnemu vedenju iskati so drugje. Navzočno ljudstvo, katero pozna predbro svojega dekana in nepomirljivi njegov žolc, zadelo je takoj pravo in sklepalo je, da je tu iz posvečenega gospoda zopet pokadila se brezbožja njegova jeza izza kratkopretklih volilnih časov. Gospod dekan pokazal je veliko svojo zlobnost pri tako žalostni priliki, da se mu pač sme očitati brezsrčnost in surovost. Ali mislite gospod dekan, da se je Vam in Vašim kapelanom za to odštela mastna plača za Vaš „requiescat“, da bode pri tej priliki razžaljevali in globoko užalostili navzočne sorodnike in prijatelje ranjcega pokojnika in sploh vsacega, kdor vé, da ste Vi pri družih pogrebi v jednacih slučajih s pokopališča odhajali še le po končanem petji? Taka odurnost in nestrpnost ne bode povzdignila ne Vas, ne Vašega stanu v očeh pametnih ljudi.

Pikanten dovtip.

Poročnik: „Nov dovtip sem čul, milostna gospa, a pikanten je, jako pikanten.“

Gospa (k svojemu možu): „Josip, pojdi vun!“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

S severa in od sinje Adrije čujejo se glasovi nevolje, da se v središču, v beli Ljubljani, kavriamo in ravnamo. Čuvši, oziroma čitavši te glasove, nesem bil nevoljen, ker sem bil trdno preverjen, da niti Dunajski Samotar, niti častivredni kolega v Trstu ne poznata razmer. Da bi ona dva prišla v „medias res“, bila bi morda še hujša, nego smo mi. Človek ima lahko najboljšo voljo, a s samo dobro voljo nikdar ne bode odpravil rak-rane, grdega ulésa, ki se mu dela na tilniku.

Tako je v nas. Žalostno je, a ne da se tajiti. V Ljubljani je to obče znano in kar je količkaj zavednih rodoljubov, vsi so v tem soglasni, da tako, kakor se je sedaj pričelo, ne sme dalje, ako nečemo biti podlaga nekaterih kapelanov in njih zlodejnega voditelja peti.

Popolnoma jasno in odločno je težko govoriti, a kdor je razsoden, čita tudi mej vrstami, ako je dobil v roke predzadnjo številko „Domoljuba“, Kalanovega glasila za absolutno bedastočo, uveril se je fundamentalno, kaj se namerava. Programa ni niti trohice, kajti jedini cilj je ta: Zrušiti vsa narodna društva, vse narodne korporacije, razveljaviti vsakeršno avtoriteto ter na razvalinah zidati potem novo jezuvitsko zgradbo.

Da se to namerava, je jasno, kot beli dan. Zakaj bi sicer kapelan Kalan v svojem lističu napadal tako zaslužne može, kakor so: župan Grasselli, cesarski svetnik Murnik in častni meščan Ljubljanski, Ivan Hribar? Župana Grassellija in cesarskega svetnika Murnika je cesar sam odlikoval za njih zasluge, oba sta visoko čislana v slovenskih in celo v nemških krogih, a skrajno arogantnega kapelančka Kalana niti priznanje cesarjevo ne plaši, da bi v svoji umazani roki ne gnetil blata. On, ki je te dni prosil pomiloščenja za svoje podlo kupovanje glasov, on je toli predrzen, da preti, da bode blatil moža, o katerih je presvetli vladar sam izrekel se jako milostno! To je že več, nego kapelanokracija!

In kaj nam rečem o Hribarju? Ko je Kalan še kot „prifarc“ v Stari Loki „platno prodajal“ in „smojke“ pekkel, deloval je Hribar že za narod. Deloval je dosledno in z jekleno vztrajnostjo. Ves naš narod ga visoko čisla in mesto Ljubljansko imenovalo ga je svojim častnim meščanom in s tem priznalo njegove izredne zasluge, ne le za stolno mesto, ampak tudi za ves narod slovenski. Vsemu temu nasproti pa se usoja pritlikavi Kalan, čegar jedina lastnost je brezmejna aroganca, pretiti, da bode to in ono pisal. Kaj bode neki Kalan pisal? Nekdaj, ko je bil še ateistično navdihnjen, je še šlo, sedaj pa,

ko mu njegove topoglave spise narekava politiško in menda tudi versko hinavstvo, pa vsakdo zna, da je vse le „ad usum Delphini“, da je Kalanov „Domoljub“ glasilo za razširjanje neumnosti.

V tem oziru treba le čitati obe klerikalni trobenti. V greh se šteje Hribarju, da hoče v Ljubljani uvesti, kar je lepega in dobrega videl v zlati Pragi, ali pa v kraljevskem Zagrebu. Jaz mislim, da bi se mu za to morala izreči le velika pohvala. Praga in Zagreb sta napredni mesti, obe večji nego Ljubljana. Ali morda kapelan Kalan misli, da se pojdemo v Staro Loko učiti? Ondu se ve, so vse drugačni nazori. Kakeršen Kalan, takšni so tudi njegovi ožji rojaki. Imeli so v šibkem zvoniku velike in ubrane zvonove. Hudobni svet pa si šepeta v uho, da so zvonove ubili. To pa zaradi tega, da so si naročili nove, ki so za par stotov težji, nego zvonovi v mestu Škofjiloki. Torej preprosta baharčarija, s kakeršno se ponaša tako rado kapelan Kalan.

Sedanja borba mej nami spravila je pa še druge izrodke na dan. Nekaj časa se je tajilo, da se bolj škili v Rim, nego na domača tla, sedaj se pa že črno na belo tiska, da ne treba vedno „jezikovnih fraz“. To izpoved treba nabiti na oder „ad perpetuam rei memoriam“ in gospodje, ki so sicer naši somišljeniki, a se pohujšujejo nad našim preprirom, bodo izvestno kmalu gotovi, da drugače ni mogoče. Brezdomovincev ne maramo, črtimo jih, in ko bi jih ne črtili, bili bi vredni, da bi se nam še hujše godilo, nego sedaj.

Borba naša je žalostna, še žalostneje je pa to, da se sme z matematično gotovostjo prorokovati, da se bode ta kuga zanesla tudi v naše periferije. Prvi koraki so že vidni, sklepati nam je torej, da naslednji ne izostanejo, kajti delovanje je proračunjeno. Dal Bog, da bi ne bilo tako. Nihče bi potem ne bil bolj vesel, nego jaz.

Na vozu iz Trebnjega v Mirnopeč.

(Pogovarjata se dva naročnika „Brusova“.)

Prvi: Ali si bral „Poslano“ v „Dolenjskih Novicah“ in verjameš, da je to spisal Janez Smrekar?

Drugi: Beži, beži! Kako bi kaj tacega verjel? Janez — bi že ne rekel, ampak Smrekar — ta zna pač komaj svoje ime podkrižati.

P.: Pa veš, v kateri kovačnici se je kovalo?

D.: Kaj bi ne vedel? Ta robata pisava in vsaka vrsta ti kaže, da je boter tem zmedenim stavkom — duševno revšče —, kateremu smo z resnico usta zamašili, pa z nogama brca in z repom vije.

P.: Še bolje spoznaš, čegava svojina je to, po „šlogarjih“ — vrugi, norški list itd. —, s katerimi ono napiheno revšče tudi svoje vsakdanje pogovore rado podkrepilje in zabeljuje.

D.: Pa pravi, da duhovnike z blatom ometavamo. Kdo neki? Če se čuti pa to človeče z blatom ometano, se je pač samo ometalo. Čemu pa dela blato? Blata ni treba delati, in potem ga ne bode mogel nikdo blatiti.

P.: Zraven pa še nesramno laže. Piše, da Trebanjski „Brusarji“ okoli po vaseh „Brus“ prodajajo. Oni boter po svojem kopitu čevlje meri. Misli, da smo taki kakor on, ki je ob času volitve vse vasi obletel.

D.: Še bo treba ustne vode, še!

P.: Pa „Brusa“.

Človeški in živinski zdravnik.

A: Dober dan!

B: Zdravo!

A: Odkod?

B: Z dežele.

A: Z Gorenjskega?

B: Uf, z Notranjskega!

A: Je bil morda v Idriji zopet kak misijon?

B: Ne, ampak v L — ci sem bil, pa bi bil kmalu zbolel, ko sem se nekoliko ustavil.

A: Zakaj vendar?

B: Nekaj zaradi samega smeha, nekaj pa iz — strahu!

A: Kaj?!

B: Da, če ne verjameš, pa poslušaj: V L — ci imajo zadnji čas dva zdravnika: doktorja medicine (t. j. človeškega) in pa živinskega, ali „fiharcta“ kakor mu tamkaj pravijo. Ta, — zadnji, pa zdravi tudi ljudi! . . .

A: Kaj, živino in ljudi zdravi ta?!

B: Da! Pa ne vem ali samo z dijetami ali tudi z medicino. Te dni bil je pozvan k neki bolnici ta „fiharct“, ker je bil doktor medicine ravno z doma, in je tudi šel k tej osebi.

A: Pa kako si je upal iti tja? Kaj je pa zapisal?

B: „Ein Glas Himbeerabguss mit Wasser“, je dejal, pa je bilo. . . .

A: Da bi ga kavka pičila! To je pa zares silno učeno zdravilo!

B: In pa tudi smešno. Vse se je krohotalo ne le živinozdravniku, ampak tudi gospodu, ki je ponj poslal.

A: Smeš je pa za zdravje še boljši, nego malinovec. Pa zdrav!

B: Na svidenje!

Č u d a k.

Gospod profesor želel je že davno ogledati si prekrasni vrt barona Rothschilda pri Dunaji. Nekega dne gredeč mimo vrta si misli: „Sedaj si pa hočem ogledati vrt, da bodem imel vsaj nekaj pojma o njem!“ In priklonil se je in gledal celo uro skozi ključavnico.

Pri Vrbčevem vodnjaku v Trebnjem.

Francej: Ne veš, kako so oni dan, ko je „Brus“ prišel, „ta lepi Janez“ mene po cesti lovili. Pri Andrihu so me ujeli in me poprosili „Brusa“. Pa ga jim nesem hotel dati. Na to jo ubero pa „urnih krač“ naravnost k tebi, menda tudi po „Brus“.

Mavle: Kaj pa družega! Komaj so mi povedali, kaj da hočejo, tako so bili zasopljani.

F.: Pa si jim ga dal?

M.: Dal; zakaj pa ne? Ko so se malo oddahnili, skušali so me spreobrniti v „Contrabrusarja“. Rekli so, da ni lepo zame, ker sem naročen in tudi drugim pripočam list, ki je prepovedan. „Kdo ga je pa prepovedal?“ prašam jaz; „menda farovške kuharice?“ „Te že“ pravijo Janez, „še bolj pa oni, ki imajo take kuharice ali pa celo kuharje.“

Nadalje sem se pa dobro odgovarjal. Ugnal sem jih bil, da so kar obmolčali. Jezni so bili, da so si ustnici grizli in še tistih „šlogarjev“ niso mogli povedati. Nazadnje so le rekli, da sem nepopoljšjih človek in odšli so, stisnivi „Brus“ v žep.

F.: Pa si jih res dobro posekal! Pa privoščim jim, zakaj se pa s teboj, ki sloviš za jako brihtno glavo, spuščajo v pogovor, ker vedo, da so bolj slabe glave.

M.: I to se meni pa vendar čudno zdi, da so okolu naju hodili zavoljo „Brusa“ in niso šli k Vrekarčku. S tem sta vendar najbolj prijatelja, kar nas je „Brusarjev“. Zadnjič sta se skušala, kdo zna več „ta rogatih“ poklicati, in potlej so ga celo objemali. Tudi njihov fijakar je.

F.: Vse res, kar praviš! Odkar jim je pa Vrekarček vožnjo v Žužemberk preveč zasolil in ker je le prevečkrat tistega „štatljivega mavšeljna“ napregal, je šlo prijateljstvo po vodi in sedaj imajo tudi že družega fijakarja.

M.: E pa pustiva jih za danes, čeravno so še „Brusa“ zelo potrebni in pogledva malo višje ob blatni Temenici, tjakaj gori, kjer se nekaj menijo.

F.: Že vem, kam misliš! Tam gospoduje preoblastno St. Lorenški Tone „Hoch oder nieder“, vredni naslednik Darwinov. Rekel je po volitvah, da so Št. Lovrenški farani — opice —. Kaj ni to pravi darvinizem?

M.: Le Velika Loka dela nekako izjemo. Tukaj so, izvzemši dve hiši, v katerih bivajo menda tudi opice, večinoma brezverci, nekaj je omahljivcev, nekdo je odpadnik, drugi „freimaurer“ in tretji celo — puntar —.

F.: Lej, lej! tam se pelje pa tisti Laudspreški Francej, ki je pisal nekam v Ljubljano pohvalno pismo. Pojdiva, pojdiva! Če naju skupaj vidi, prideva midva in najin pogovor v „Brus“.

M.: Kaj polej, če prideva! Le od našega Gusteljna, ki hodi vsak popoldan na orglje razbijat, ter bi tako rad izpodrinil svojega občezaslužnega prednika, sem ti mislil še kaj povedati; pa le idiva!

Tudi varčnost.

Sodnik: Kaj? Vi ste svojo ženo z železnim drogom topli?

Obtoženec: Prosim, gospod sodnik, le iz varčnosti! Poprej sem vsak dan jedno metlo na njej razbil. A to je bilo predrago. Zato sem vzel drog.

Mož (nevoljen): Juha preveč osoljena, pečenka prismojena, prikuha preveč opoprana! — Kuharica mora še danes od hiše!

Soproga: „Je že včeraj šla“.

Mož: A — tako!

To me veseli, da naš korporal vendar že boljše misli o meni. Poprej me ni imenoval drugače nego bik, zdaj mi samo še pravi, da sem tele.

Akademično društvo „Slovenija“ in „Brus“.

Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji, ali da govorimo točneje, njen odbor, obvestil nas je z dopisom z dne 13. marca, da je v seji dne 21. februarja sklenil, zahvaliti se „na daljši pošiljavi našega lista, ker se akademično izobražen človek nikakor ne more strinjati s pisavo lista, ki na tak nedostojen način napada našo čestito duhovščino, katera je bila prva probuditeljica našega naroda in je deloma še sedaj ob periferiji slovenski jedina narodova zaslomba in nadalje, ker ne izpolnjuje naloge, katero si je sam postavil v svojem programu, ampak koplje še globlji propad mej strankami slovenskimi.“

Dobivši to izjavo v roke, nismo se hoteli obregnuti ob njo, ne da bi bili tako silno poparjeni, marveč radi tega, ker si mislimo, da pri tem ni bilo toli merodavno moralično pohujšanje nadobudne velikošolske mladine, oziroma odbora njenega, ampak vnanji upliv. Ker pa so gospodje to izjavo, seveda z jako predrugačeno stilizacijo zanesli tudi v „Slovenca“, štejemo si v dolžnost, da se ob kratkem bavimo z njo.

Ne glede na to, da je ista usoda nekdanj zadelo pokojnega dr. Razlaga in poslanca Šukljeja, nam je konstatovati, da „Slovenije“ izjave ni sestavil niti jurist, niti slušatelj logike. To je jasno iz nastopnih točk.

1.) Nismo mi „Brusa“ društvu „Sloveniji“ nikdar ponujali, še manj pa usiljevali. Slavni odbor njen nas je bil naprosil, naj mu list pošljamo brezplačno. To smo tudi drage volje storili. Star slovensk pregovor veli: „Darovanemu konju se ne gleda na zobe.“ „Brus“ sicer ni konj, vendar pa bi bili gospodje „Slovenije“ odborniki že pred dvema letoma in toliko tedni morali znati, s kakšnim slogom se more strinjati „akademično izobražen človek.“ Laskamo si, in čitatelji naši nam bodo izvestno pritrdili, da je naša prva številka bila isto tako odločna, kakor vse nadaljne. Pisali bomo v istem zmyslu tudi v bodoče, ako to tudi ne ugaja nekaterim odbornikom „Slovenije.“

2.) Trditev, da napadamo, smešimo in črnimo duhovščino je popolnoma neosnovana. Duhovščina, to je ves stan. Tega se mi nikdar niti dotaknili nismo, najmanj pa duhovniškega stanu ob narodni periferiji. Častivredno duhovščino na Koroškem, Štajerskem, Primorskem in tudi na Kranjskem puščali smo v miru. Kritikovali smo le herostratično delovanje dr. Mahničiča, dr. Flappa, Kalana & Comp. in dveh treh jednacij razposajencev na Štajerskem. Ako so pa rečeli gospodje „Slovenije“ odbornikom v posebni meri

na srce prirasli, to ni naša krivda. Čestitati jim na tej družbi pri najboljši volji ne moremo.

3.) Popolnoma nepotrebno je bilo, spominati nas, da je duhovščina bila prva probuditeljica naroda in je deloma še ob periferiji jedina zaslomba. To mi jako dobro znamo že več desetletij in smo tudi v nepretrganem občevanju z nekaterimi njenimi odličnimi člani. Gotovo pa je, da nekateri kapelani v Ljubljani in na Kranjskem ne zaslužujejo lepega pridevka „probuditelj naroda“, marveč da ga hoté spraviti v propast. Ako se „Slovenije“ odbor identifikuje s temi čudnimi poštenjaki, potem pač ne preostaje drugzega, nego: „De gustibus non disputandum.“

4.) Osmeljamo se opomniti, da je izraz, da se akademično izobražen človek ne more strinjati z našim slogom, jako nesrečno pogojen. Mej svojimi naročniki imamo jako visoko izobražene nekdanje velike šolce, ki zavzemajo po Slovenskem in tudi po drugih kronovinah jako odlična mesta. Nobeden izmej njih pa nam ni še kaj le približno jednacega pisal, temveč pri naročilih svojih dodajajo običajno zelo osrčevalne in laskave besede. Vsled „Slovenije“ izjave so mnogi mej njimi izrazili nam svoje obžalovanje, več jih je pa reklo, da bi kaj takega od akademikov slovenskih ne bili pričakovali.

5.) Bi bili jako radovedni, kako bode „Slovenije“ odbor dokazal, da ne izpolajujemo stavljenih si naloge, da smo prekoračili svoj program, in da je naša dolžnost „stati nad strankami.“ Ako je „Slovenije“ preslavni odbor posleden, mora izključiti tudi „Slovenca“ in Kalanovega „Domoljuba“.

Govorili bi lahko še dalje, a že to je bilo skoro preveč. „Slovenije“ odbor, ali kakor mi sodimo, nekateri člani njegovi neso dosegli nameravanega namena. Nam neso prav nič škodovali. Obratno! Najbrže pa so škodovali društvu samemu, kajti kolikor mi čujemo in čitamo, pomnožili neso društvu niti ugleda, niti simpatij. In to je izjave negativna stran.

Uredništvo „Brusovo“.

Dnevni utrinki:

Ministerski predsednik Taaffe je nekoč rekel: Tako močen in važen živelj, kakor so Slovani, ne sme se tlačiti ob steno.

Da bi se ne smel tlačiti v kot, tega pa ni rekel

„Kdo je na svetu vedno bolan?“ — Finančni ministri, ker jim vedno kaj manka.

Kakšen razloček je mej človekom in davkom?

Človek rase, kakor časniki trdijo, samo 25 let, davček pa vedno.

Princ Ferdinand v Bolgarski je jako pobožen. Saj tudi ni čuda, ker treba, da je vsako uro na smrt pripravljen.

Volk v ovčji obleki govoril je zadnjič v Katoliškem političkem društvu. Prav je, da se je spokoril, le škoda, da se ne ve, kako dolgo.

Dvogovor:

Hohencart: Koliko je ura?

Liechtenstein: Na več ur sem že pogledal, pa še ne vem, koliko je bila.

Žid v kopelji.

Ona: „Glej, Aron, kako krasna je plima, in oseka, kako morje narašča in pada!“

On: Prosim te, Sara, ne govori mi v kopelji o kupčiji.

Telegrami „Brusu“:

Beligrad: Ko je Pasić izvedel, da hoče „exrex“ Milan ostaviti Srbsko in ostati v inozemstvu do kralja Aleksandra polnoletnosti, poslal je Milanu svojo vizitnico. Na njej bila je zapisana samo beseda: Koliko?

Beligrad: Ko se kralju Milanu dovolil predujem v znesku jednega milijona s pogojem, da odnese svoja šila in kopita, je cena ajdovici silno poskočila. „Slovenec“ in „Laibacher Wochenblatt“ Milanu brzojavno izrazila svoje sožalje.

Brežice: Ko je „divji Jaka“ čital dopis v „Narodu“, bil je še bolj divji.

Iz Kotmarevasi na Koroškem. Naše občinsko starešinstvo je v svoje domišljije nepresežni modrosti sklenilo na predlog nekega mogočnega strica, bivšega brezobzirnega poštnega paše, ki je ob jednom tudi krčmar in kramar v Kotmarivasi, da se imenuje častnim občanom v našo občino importiran soprosetnik neke kmetije, kateri pa dozdej ni še občan, katerega izredne in ogromne zasluge za našo občino, cerkev in šolo so: da je tri leta neprefržno občinski odbornik, da je več let že cerkveni ključar in že celih šest let načelnik našega krajnega šolskega sveta, ter se na vso moč poteguje, da bi se naši otroci veliko naučili blažene namščine, za nas Korošce jedino vzveličalnega jezika, in ki je tudi tako „kunšten“, da je postavil žago v jarku brez vode. Ker pa taka in jednaka odlikovanja vendar le nekaj stanejo, ker se spodobi onim, ki tak predlog podpirajo, vendar le nekaj pijače, mislil si je dotični gospod kandidat za častno občanstvo pridobiti denar na jako originalen način. Tožil je namreč nekega posestnika za 13 gold., kot stroške, katere je imel kot nekdanji varuh njegove žene, katere pa mu je bil toženec že pred leti povrnil, kar se je tudi pred sodnijo dokazalo. Kandidat za častno občanstvo se je torej močno o-mušil in opeknel.

Kranj: Naš dekan so ob volitvah pošiljali svoje vizitnice okolu in na vse možne načine grozili in pretili, da bi človek tega ne verjel, ko bi ne videl črno na be-

lem. Sedaj pa švigajo pisma okolu, da bi poizvedeli, kako je kdo volil. Čudno in pomembno se jim zdi, da je v Kranji vendar še devetintrideset nezavisnih mož, ki se ne ustrašijo vsacega pisanega pogleda.

Trebnje: Janez Smrekar iz Prudofa začel je pisati v „cajtenge“. Pa zelo okoren je, kakor zajec pri bobnu, robot pa kakor poleno. Vidi se, da je silno srdit, ker tako piha in kar z vrangi okolu sebe meče. Prihodnjič bode gotovo kar hudičiti začel. Kaj bi tudi ne, saj ima za vse slučaje „ščinkovca“!

A-hacelj: Sta li čula, da se bode dr. Sušteršič oženil?

B-hacelj: Jaz sem že čul to novost. A to še ne bode tako hitro, ker je treba poprej dovoljenja papeževega.

C-hacelj: Kakšen zadržek pa je? Povej, povej!

B-hacelj: Ali ni očivestno, da sta si Sušteršič in Šuman v najbližjem sorodstvu?

C-hacelj: Ta je pa dobra. Sreča je pri tem vsaj to, da ima Sušteršič papeža tako blizu, da mu torej ne bode treba v Rim hoditi.

Zabavne naloge.

I.

(Priobčil J. Š.)

Moj prvi del pove, da ni
Na svetu zlobneje stvari
Od mene. Kajti koder jaz se vozim,
Koder grozni strup svoj trosim,
Tam strah je, smrt in pa trepet.
Nemam noge jaz nobene,
Moje so kosti jeklene.
Kadar glas moj zaori,
Se vse trese. Zdaj bledi
Del imena drugi moj,
Ni drugačen, nego loj.
Ker se grozno me boji,
Čelo svoje zdaj zmračí.
In za kapljo kaplja pada,
To je tužna voda jada,

Kadar moja žetev gleda,
Da pa jedna bo beseda,
Združi dela v celoto,
Preprijetno v toploto.
Izpremembo čudno boš opazil,
Iz grozno — tožnega obrazil,
Si, bolniku zaželjeni kraj,
Kjer upa zdravje spet dobiti,
Si slabe ude okrepiti,
Ko dojde spet cvetoči maj.
Povej sedaj pa bratec ti,
Kdo smo mi tri?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

V e l i m i r
V o j d r a g
L j u b i š a
D o b r o s l a v
G r o z d a n a
D e s i m i r
L e l e d r a g
M l a d e n
S a v i c a
S l a v o l j u b

Katero ime se mej temi še čita? *Ljuboslav*

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(Skakalnica. Priobčil L.)

Sr-	vdar	A	ni	glo-	bral	se	bil	ko	
mar	ri	ce	jih	jaz	ji	bo-	Koj,	vdno	
bi	že	mu	že	jih	jih	naj	je	mor-	
v ma-	le-	pa	va	har	sko-	vr-	ne	bi-	
le-	ci	vi-	ko-	*	be-	sr-	nar?	mor-	
naj	ko	ču	če	jih	že	po	ser-	bom	
li-	ji	če	ven	naj	ce	re	je	Na-	
oder	ni	bi-	da	bral	nez-	dnu	po-	jev	
ser-	dek-	ji	na-	mu	dal	li	dnu	Na	

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

IV.

Prijatelja A. in B. stavila sta vsak pet litrov vina, kdo bode prvi do sto naštel. Pogoj je bil samo ta, da so za več, nego za deset ne sme preskočiti. Štela sta in štela, a A. je vedno prej sto naštel, nego B. Kakšno mu je bilo pravilo?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 7. številki:

I.

Pastirja imela sta jeden 7, drugi 5 ovac.

Prav so jo pogodili: Ivan Novak, trgovec in Pavel Ponikvar, krojač na Dolih pri Litiji, Ana J. in I. Ž. v Ljubljani. T. N. pri sv. Ivanu v Trstu, Silvin Hrašovec, stud. iur. v Gradci.

II.

(Homonym.)

Ob potu cvete zdaj **jetičnik**
Mi pravil Blaž, ki bil je **tičnik**:
Če sto glavic bolnik pojé,
Čestokrat z zdravjem boljši je,

III.

(Šaljiv rebus.)

Brati je besede po številu kroglic in najde se potem, da sta čudna prijatelja

„Brus“ in Kalan.

Gorečnost njune ljubezni povedo kroglice v sredi. Od vrha nizdolu se čita: **slaba**.

IV.

Kar mora bit' naj se zgodi,
Vsak svojo pot hodiva,
Na levo jaz, na desno ti,
Kar b'lo je, pozabiva.
(„Za slovo“. S. Jenko.)

Zdaj ljubica, naprej, naprej
Se v krogu urno vrti,
Ledeno srce mi ogrej,
Ljubezni up potrti.
(„Na plesu“. A. Koder.)

V.

(Skakalnica.)

Le plavaj, plavaj ladjica,
Ti up jedini moj
In če bo tudi ljubica
Plakala za menoj.

Pustiti moram rojstni kraj,
In iti v tuji svet.

Ne vem gotovo, če kedaj
Povrnem sèm se spet.

Če me za leto ali dve
Domov nazaj ne bo;
Če bo te mikalo srcé,
Daj drugemu rokó!

Bog vama daj vesele dni
Do vajinih grobov,

In sreča vama naj rosi
Nebeški blagostov! b. f.

Prav so jo rešili: Ana J. in I. Ž. v Ljubljani, M. N. v Mariboru.

Listnica uredništva:

Gosp. J. M. v G.: Potolazite se! V nas ne treba zaslug, ampak samo — slug

Gosp. Vidovič: Dotične številke nemamo več.